

OBÁLKA

Když nad tím tak přemýšlím, nikdy bych si nemyslel, co všechno se může stát na základě jedné obálky. Zhruba před dvěma měsíci jsem byl svědkem nevídaného představení, jehož následky se projevují i dnes.

„Takže tam podle tebe jedeme zbytečně?“

„Ne, špatně jsi mě pochopil. Důležitější je smysl naší cesty, který...“

„No, počkej! To se tu snažím naznačit, že když si s tím dal někdo takovou práci, tak to nedělá, protože se nudí a tím pádem to všechno má nějaký význam.“

Trošku jsem si zaklimbal ve vlaku po náročném pracovním týdnu. Dokud jsem neotevřel oči, nedokázal jsem identifikovat jednotlivé hlasy, které zřejmě diskutovaly o naší cestě.

„A hele, kdo se nám tu probudil,“ přivítal mě Fous mezi bdícími. Najednou mi to dávalo smysl: diskuse probíhala mezi Fousem a Trundou. Oba mají velmi podobný hlas, takže je občas nerozeznám. Jejich diskuse se točila okolo světle zelené obálky, kterou dostali trampové především v západních Čechách, ale nejen to, i v jiných částech naší země a dokonce na Slovensku. V ní stálo, že náš starý kamarád Lojmír zve vybrané trampy na potlach. Na tomto faktu samotném by nebylo, kromě formy, nic zvláštního, ale jde o Lojmíra samotného. Před pěti lety přestal být aktivním trampem, protože měl zkrátka smůlu v tom, že se do něj každý strefoval. Tento výjimečný dar se projevoval například, když přišel k trampům, kteří ho nikdy neviděli a ani neznali, začali mu dělat kamarádské naschvály. Mezi kamarády je to častý jev, ale jemu se to dělo pořád, začal si to brát jako útoky na svojí osobnost a přestal jezdit úplně. Když se najednou ozval, že nás zve na potlach, bylo to přinejmenším zvláštní.

„A tvůj názor?“ podíval se na mě významně Trunda.

„Nejspíš ho to zase táhne do přírody a chce se nějakým způsobem

připomenout,” zněla moje odpověď.

Naše konverzace se poté ubírala zcela jiným směrem. „Příští vystupujeme,” zvolal Trunda a pomalu se začal zvedat a připravovat na opuštění vlaku. Ve vesnici Kladrubce se přestupovalo na autobus do Měchonic. Z vlaku jsme vystoupili a nadechli se čerstvého šumavského vzduchu. Díky inverzi na nás svítilo sluníčko a to přesto, že byl prosinec. Sníh pomalu tál a stromy v dáli se začaly znovu zelenat. Na kochání krajinou však nebyl čas, do Měchonic nám jel pouze jediný autobus a měli jsme to tak akorát s časem, abychom ho stihli. Bez otálení jsme vyrazili směrem k autobusové zastávce.

„Už přijíždí!” zavolal na nás Fous a rozběhl se k přijíždějícímu se autobusu.

Jak se dalo čekat, v autobuse bylo plno známých trampů. Kyle, Poník a dokonce i Kobliha dorazila, ačkoli avizovala, že se nebude moct dostavit.

„Ahoj!” zavolal na nás Poník.

„Ahoj lidi,“ pozdravil jsem všechny známé v autobusu.

Autobus rozjel se a my vyrazili vstříc dobrodružství. Cestou jsme opět řešili Lojmíra a jeho důvody, které ho vedly k tomuto kroku. Jízda trvala hodinu a další dvě hodiny se šlo k chatě, která byla cílem naší výpravy. Sešlo se nás dvanáct, což byl úctyhodný počet. Jak jsme cestou vzpomínali, zjistil jsem, že to měl Lojmír opravdu těžké. Vyprávění začal Poník, když vzpomínal, jak si půjčili bez dovolení jeho nůž na házení a zapomněli ho na odpočinkové zastávce. Zjistil to až večer toho dne a musel se vracet 10 kilometrů zpět, načež nestihl dojít skupinu a domů se dostal o den déle, kvůli špatnému dopravnímu spojení z okolních vesnic. Trunda zase povídal, co se stalo na potlachu „Koňské hlavy“ před šesti lety. Jednalo se tenkrát o desáté výročí a nějak přišel nápad, že skupinka alkoholem posílených trampů hodí někoho do potoka. Obětí nebyl nikdo jiný než Lojmír, který byl v noci přepaden a hozen do studené vody. Naneštěstí měl v kapse i mobil a ten byl vodou zničen. Kdo to vlastně byl, se tenkrát nezjistilo. Ačkoli padala

podezření, tak se pachatelé nepřiznali. Stoupali jsme do hor. Trunda vyprávěl další z příběhů. Jednou se Lojmír nepohodl se Cvalíkem, což byl tramp ze Slovenska. Na víkendový vandr jeli v pěti lidech včetně Trundy a shodou náhod se k nim přidal právě Cvalík. Lojmír byl přirozeně proti, ale nechtěl jít proti kamarádům. V sobotu večer začalo pršet a tak zrychlili. Když došli na místo pod převisem, kde se mělo spát, každý si zabral místo a na Lojmíra, jak jinak, nezbylo, Cvalík mu obětavě nabídl své a sám si začal stavět bydlík v dešti. Lojmír to bral jako gesto usmíření a nabídku přijal. Co však netušil, bylo, že nedaleko vedle něho je mraveniště. Zjistil to až v noci, kdy mu mravenci zalezli do spacáku. Od té doby s Cvalíkem pochopitelně nikdy nepromluvil. Došli jsme k malému dřevěnému visutému mostu. Přešli jsme a hned za zatačkou bylo vidět obydlí, do kterého jsme mířili. Byl to nádherný kus stavby, co jsme uviděli. Jednalo se o dřevěný roubený srub, který měl na kratší straně masivní dřevěné dveře, na protější straně na střeše byl vidět komín, ze kterého vycházel kouř. Asi tam bude krb. Všichni jsme se těšili na praskání dřeva v ohni a na teplíčko, které bude z krbu sálat. Bylo nám trochu zima a instinktivně jsme přidali, abychom co nejdříve dorazili ke dveřím. Na dveřích bylo klepadlo. Fous jím hlasitě zabouchal na dveře a čekal, co se bude dít. Po minutě nebyla žádná odezva, tak to zkusil znova. Zase jsme chvíli čekali na odpověď, která ale nepřišla. Trunda zkusil kliku a světe div se, bylo otevřeno! Nahrnuli jsme se dovnitř a okamžitě se rozběhli ke krbu. Sundali jsme ze sebe věci a začali se ohřívat od plamenů. Srub tvořila pouze jedna podélná místnost a v ní dlouhý stůl. Měl krásné vyřezávané nohy s lesními motivy. Okolo stolu byly také vyřezávané židle rovněž se stejnými motivy a polstrování bylo potaženo červenou kůží. Stolovací nábytek byl vyroben z tmavého ořechu. K jídlu jsme měli připravený guláš s knedlíky, ale nejdřív jsme začali se shánět po Lojmírovi, ale vzhledem k tomu, že zde byla jediná místnost 13

a v ní evidentně nebyl, bylo to marné. Protože se ani na naše volání nedostavil, pustili jsme se do jídla. Musím uznat, že guláš byl výtečný a kupodivu ještě teplý, což značilo, že zde Lojmír nedávno byl. Při jídle se rozpoutala debata o tom, kde je vlastně Lojmír a o co tu doopravdy jde.

„Určitě se nás snaží nějak napálit,“ začal se svojí teorií Fous, „musíme

se mít na pozoru.“

„Ne, nedovolil by si nám něco udělat,“ oponoval Poník.

„To by ses divil, co si lidi někdy dovolí,“ obhajoval Fous.

„Nejdříve ale musíme zjistit, kde se schoval,“ navrhl Kyle.

Šlo na mne spaní. Odebral jsem se vybalit si spacák a trochu si zdřímnout vedle dveří, kde bylo místo na spaní. Usnul jsem téměř okamžitě a to i přes hlasitý hovor ostatních.

„Ale ne...“ probudil jsem se s bolestmi v břiše, nějak divně mě tam tlačilo a byl nejvyšší čas vyrazit na prohlídku místního „sociálního vybavení,“ které bylo pár metrů od srubu. Tou dobou už všichni spali až na Koblihu, která z neznámého důvodu nebyla ve srubu. Možná šla spát pod širák, protože on je takový typ, že by se dobrovolně vzdal vyhřáté místnosti. Oblékl jsem se a vydal se hledat místo, kde bych mohl ulevit svým útrobám. Uviděl jsem jedny stopy, které jako jediné šly od srubu. Vedly pryč od srubu a mně došlo, že už jsem musel ujít minimálně 100 metrů, nicméně mě šlápoty ve sněhu zajímali více, než samotný fakt, že musím na záchod. Po dalších asi 250 metrech jsem dorazil ke vchodu do jeskyně. Na kraji byla pochodeň, kterou jsem zapálil. Pokračoval jsem i se světlem dál chodbou, ta zanedlouho vyústila v místnost, kde byla otevřená dřevěná rakev. Na stole, který se nacházel vpravo, byly květiny a náradí. Podle okolí se dalo předpokládat, že rakev zde možná byla vyrobena, ale pro koho? Začínal jsem se děsit, co si pro nás Lojmír připravil za překvapení. Na konci jeskyně byla tabule a přes ni přehozena pokrývka, takže nebylo vidět, jestli je tam něco napsáno. Přiblížil jsem se k ní a opatrně ji začal odhrnovat, abych zjistil, co se tam píše, jestli vůbec něco. Jen na vteřinku jsem zahlédl, co tam bylo napsáno. To slovo bylo „msta.“ Okamžitě jsem zpanikařil a rozhodl se utéct, co nejdál to půjde. Běžel jsem, co jsem mohl, neohlížel se, jen běžel dál a dál. Ano bylo to zbabělé, ale bylo mi jedno, prostě jsem utíkal, abych byl od toho hrozného místa pryč. Dostal jsem se k místu, kde měl být most. Srdce mi bušilo jako o závod a rychle ho přeběhl. Z té noci si toho moc dál nepamatuji. Víím jen, že jsem se nějak dostal domů, jak a kdy mi zůstává

záhadou.

Po několika dnech mi začínali psát kamarádi, kteří se mnou absolvovali cestu do chaty. Ukázalo se, že Lojmír neplánoval mstu v pravém slova smyslu, ale plánoval „Mstu,“ což byla společenská hra na role. Nejspíš proto, aby se Lojmír vytáhl, vymyslel celovečerní hru, kde jsme měli jako účastníci fiktivní vraždy společně vyšetřovat, kdo byl vrahem. Popravdě si s tím dal opravdu záležet a údajně vše připravoval pár týdnů dopředu. Dle slov mých kamarádů, kteří tam zůstali, to bylo velmi dobře připravené a skvěle se při tom bavili. Bylo to tak dobře promyšlené, že jsme Lojmíra přijali mezi sebe. Jenže mně se začali posmívat, že jsem v panice utekl a prošvihl tuto výbornou akci, která se už nebude opakovat. Od té doby mi ostatní začali dělat naschvály. Zdá se, že mi Lojmír předal štafetu, možná si dám od trampování na chvíli pauzu...

Lukáš Frána - Luky

3. místo - Próza do 23 let